

граница — гората *Люботранъ* до най-южната, т. е. до ерѣдиземното море; още отъ горитѣ *Бичъ* и *Шаръ-Планина*, които съставятъ най-западната граница до горитѣ *Доспатъ*, които образуватъ источната граница. Тя естествено са дѣли на двѣ голѣми части — *горня* и *долня*, между които са протакатъ горы отъ Западъ на Истокъ. Тѣзи горы сж: *Жыпанъ Боръ* и *Буринъ*, между быстическото поле и битолското, суха *Ливада*, *Скотина*, *Турлей* и *Флорина* или *Хлерица*, между Коладейското (?) поле и чернорѣчкото, *Ница* и *Паякъ*; между рѣкитѣ *Църна* и *Вардаръ* и гората *Бѣлашица* (помежду струмничкото поле и Лагодинската поляна) — *Курпатъ* и *Кръстна*; още между Кюстендилскитѣ полета и Сѣрскитѣ (сѣрезскы) и върховетѣ на *Пиринъ-планина* и полето называемо *Кременъ* и *Жалтъ-царица*, оттука вече иджтъ доспатскитѣ и витошскы полета, радомирското, студеното поле и неврокопското.

« По цѣла Македонія ный намѣрвамы въ естест-

нищо до сега особено не са е писало, освѣнъ два сборника отъ народны пѣсны: единтъ на покойнитѣ братья *Миладиновцы* (който е и по-добрий), другийтъ на истаго *Верковича*, и пѣснитѣ въ сборника на послѣдния — *Народне тесме Македонски Буара*, печатанъ въ Бѣлградъ 1860 — съкъй бы ги зель за сръбскы неже за българскы; до толжозъ са е мѣчилъ г-нъ *Верковичъ* да ги посърби! Съ тѣзи двѣ книги можемъ да посочимъ още една: « Ново-българска сбирка » отъ *Р. Жинзифова*, Москва 1863 — и туй е сичкото до колкото смы видѣли ный и знаймыиздадено на туй нарѣчѣ. Ако нѣкой бы рекълъ да вчислимъ съ тѣхъ и превода на първата пѣсенъ на *Омировата Илада* отъ *С. Пърлячева*, щеше да е една претевнѣя; защото 1) този преводъ са доказва, че не е правъ, и 2) писанъ е не на чисто македонско нарѣчѣ, а на въображаемъ единъ славено-българскый езикъ, каквото и *Горскыйтъ пѣтникъ* на *Р-каго*...